

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 166/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/780/2015 z 19. septembra 2018 a uzneseniam Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/780/2015 z 26. augusta 2020, sp. zn. 14C/780/2015 zo 17. decembra 2021 a sp. zn. 14C/780/2015 z 8. februára 2022, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/128/2019 z 19. marca 2020, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/157/2021 z 29. septembra 2021, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Ek/1405/2022 zo 6. marca 2023, proti upovedomeniu o spôsobe vykonania exekúcie č. k. 12EX 510/22-53 z 26. septembra 2024, proti exekučnému príkazu č. k. 12EX 510/22-54 z 26. septembra 2024, proti upovedomeniu o čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti č. k. 12EX 510/22-54 z 26. septembra 2024, proti oznámeniu Slovenskej advokátskej komory sp. zn. 242/1246/2022 z 25. októbra 2022 a proti postupu obce Rozhanovce takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 12 ods. 4 a čl. 41 ods. 1 ústavy, porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenia čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14C/780/2015 z 19. septembra 2018 a uzneseniami okresného súdu sp. zn. 14C/780/2015

z 26. augusta 2020, sp. zn. 14C/780/2015 zo 17. decembra 2021 a sp. zn. 14C/780/2015 z 8. februára 2022, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2Co/128/2019 z 19. marca 2020, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/157/2021 z 29. septembra 2021 (v ústavnej sťažnosti nesprávne uvedené 12. septembra 2021, pozn.), uznesením exekučného súdu sp. zn. 38Ek/1405/2022 zo 6. marca 2023, upovedomením o spôsobe vykonania exekúcie (predajom nehnuteľnosti – bytu) č. k. 12EX 510/22-53 z 26. septembra 2024, exekučným príkazom na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti č. k. 12EX 510/22-54 z 26. septembra 2024, upovedomením o čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti č. k. 12EX 510/22-54 z 26. septembra 2024, oznámením SAK sp. zn. 242/1246/2022 z 25. októbra 2022 a postupom obce Rozhanovce. Sťažovateľ sa domáha finančného zadostučinenia v sume 22 999,82 eur. Domáha sa tiež, aby ústavný súd zrušil exekučný príkaz č. k. 12EX 510/22-54 z 26. septembra 2024, zastavil exekučné konanie sp. zn. 12EX 510/22 a vec vrátil súdnemu exekútorovi na ďalšie konanie a aby nariadil súdnemu exekútorovi vrátiť na účet sťažovateľa sumu 2 664,25 eur, ktorú súdny exekútor prevzal spolu so sumou 10 eur, ktorá bola spoplatnená bankou za vykonanie exekučného príkazu. Sťažovateľ tiež v osobitnom podaní požiadal o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že súdny exekútor vydal 26. septembra 2024 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti – bytu, v ktorom býva sťažovateľ spolu s manželkou a dvomi maloletými deťmi vo veku 2 a 5 rokov, aby uspokojil nárok advokáta JUDr. Michala Treščáka ml. ako oprávneného, ktorý *„predstavuje právnu pomoc pre orgán verejnej správy, na ktorú majú podľa ústavy nárok iba občania...“*.

3. Podľa upovedomenia súdneho exekútora sa sťažovateľ mal dostaviť 17. októbra 2024 k oceňovaniu nehnuteľnosti (bytu).

4. Exekučný príkaz vychádza z rozhodnutia exekučného súdu zo 6. marca 2023 a uznesenia okresného súdu z 8. februára 2022, ktoré priznali odmenu advokátovi vystupujúcemu na strane štátu v konaní, v ktorom si sťažovateľ ako občan uplatňoval svoje základné práva a slobody.

5. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, vymedzené konania a rozhodnutia sa týkajú sťažovateľom uplatnenej náhrady škody proti štátu. Sťažovateľ argumentuje, že mu bol znehodnotený stavebný pozemok v obci Rozhanovce, kde na susednom pozemku bol postavený dom vo vzdialenosti menšej ako 3 m. Sťažovateľ nebol prizvaný do uvedeného stavebného konania.

6. Obec Rozhanovce, ktorú advokát JUDr. Treščák ml. zastupoval, vstúpila do konania ako intervenient. Obec vystupovala v konaní ako orgán verejnej správy, ktorý mal v správnych konaniach právomoc vydávať rozhodnutia, a práve tieto rozhodnutia sú predmetom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Už len z podstaty konania o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nemôže ísť o konanie, kde by obec alebo akýkoľvek iný orgán verejnej správy vystupoval ako účastník/strana s právom na právnu pomoc. Obec Rozhanovce v zastúpení advokátom deklarovala, že do konania vstúpila iba z dôvodu zamedzenia regresnej náhrady v prospech štátu, ktorá vyplývala z jej rozhodovacej právomoci. Celková suma exekúcie predstavovala 2 664,25 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov ústavy, dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa označenými rozhodnutiami, resp. označenými porušovateľmi. Sťažovateľ namieta, že bolo protiústavné a protizákonné priznať orgánu verejnej správy právo na právnu pomoc a následne na náhradu trov konania (trov právneho zastúpenia) v konaní, v ktorom si sťažovateľ uplatňoval svoje základné práva a slobody. Orgány štátu mali na takýto protiprávny stav reagovať a zamedziť ďalšiemu porušovaniu zákona a ústavy.

8. Osobitne súdny exekútor hrubým spôsobom porušuje ustanovenia ústavy. Celková vymáhaná suma v exekúcii bola 2 664,25 eur, ktorá je v nepomere k cene predávanej nehnuteľnosti a tvorí približne 2 % z ceny nehnuteľnosti. Spôsob výkonu exekúcie má byť primeraný k výške dlhu. Súdny exekútor určil dátum oceňovania nehnuteľnosti tak, že v tom čase neuplynula odberná lehota na prevzatie exekučného príkazu. Súdny exekútor mal vedomosť o tom, že v danom byte žijú dve maloleté deti s tým, že bol k dispozícii aj iný majetok na úhradu vymáhanej sumy. Súdny exekútor svojím postupom nerespektoval najlepší záujem maloletých detí. Sťažovateľ s manželkou následne zaplatili v exekúcii vymáhanú peňažnú sumu, napriek tomu súdny exekútor neoznámil, či sa uskutoční oceňovanie nehnuteľnosti. Podľa sťažovateľa súdny exekútor si dvakrát účtoval trovy exekúcie v sume 125,52 eur, čo aj namietal, napriek tomu nedošlo k náprave uvedeného pochybenia.

9. Sťažovateľ namieta, že predmetné exekučné konanie *„je protiústavné a bezdôvodné tak ako konania pred týmito exekučným konaním, kde súdy Slovenskej republiky rozhodli, že som ani len nemal právo byť účastníkom konania aj keď sa nehnuteľnosti stavali 3 m od spoločnej hranice pozemku, ktorý spoluvlastním.“*

10. Poslaním advokácie je napomáhať občanovi pri uplatňovaní jeho základných práv a slobôd a vyvažovať silu a moc štátu, ktorý má v porovnaní s občanom nepomerne väčšie finančné, materiálne, personálne a iné možnosti, a preto je neprijateľné a protiústavné, aby orgán verejnej moci mal právo na právnu pomoc a zároveň aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Z uvedeného dôvodu mala SAK predmetného advokáta disciplinárne potrestať. Boli porušené zákony regulujúce výkon advokácie a taktiež etické pravidlá výkonu advokácie.

11. Súdy všetkých stupňov nemali záujem zistiť skutkový stav veci a nevyjadrili sa k tomu, či orgány štátu porušili zákon. Proti všetkým uvedeným rozhodnutiam sťažovateľ podal príslušné opravné prostriedky a námietky.

12. Sťažovateľ a jeho rodina majú právo na to, aby požívali osobitnú ochranu podľa čl. 41 ods. 1 ústavy.

13. Sťažovateľ následne podrobne odôvodnil uplatnenú sumu finančného zadosťučinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórному prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia, všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

III.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu z 19. septembra 2018 a napadnutému rozsudku krajského súdu z 19. marca 2020:

16. Ak pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil a jeho odvolacími námietkami sa zaoberal krajský súd ako odvolací súd. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdil, že niektorá z jeho dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná) a jeho námietkami sa zaoberal, resp. mal zaoberať najvyšší súd ako súd dovolací (za predpokladu podania dovolania v zákonom stanovenej lehote).

18. Z uvedeného dôvodu ústavný súd vo veci sťažovateľa uplatnil princíp subsidiarity svojej právomoci vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy a ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 29. septembra 2021:

19. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

20. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

21. Z citovaných ustanovení vyplývá, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

22. Ústavný súd o ústavnej sťažnosti sťažovateľa namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. septembra 2021 (sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza nesprávny dátum 12. septembra 2021; iné rozhodnutie dovolacím súdom v predmetnej veci sťažovateľa nebolo vydané, pozn.) už rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 57/2022-14 z 8. februára 2022, ktorým ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Uznesenie o odmietnutí ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť nie je uznesením, ktorým sa rozhoduje o podmienkach konania (obdobne pozri I. ÚS 37/05, II. ÚS 220/2017). Takéto rozhodnutie, naopak, vytvára prekážku veci rozhodnutej. Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu už bolo ústavným súdom meritórne preskúmané, je ústavná sťažnosť smerujúca proti totožnému uzneseniu najvyššieho súdu v dovolacom konaní v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neprípustná a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

23. V časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy v spojení s porušením čl. 12 ods. 4 a čl. 41 ods. 1 ústavy a porušenia čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne oneskorene podaná, preto ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.3. K napadnutým uzneseniam okresného súdu z 26. augusta 2020, 17. decembra 2021 a 8. februára 2022:

24. Ústavný súd v uznesení sp. zn. IV. ÚS 141/2024 z 20. marca 2024, ktorým rozhodol o skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, uviedol, že okresný súd uznesením z 26. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 200,21 eur a intervenientovi trovy konania vrátane trov odvolacieho konania vo výške 1 365,61 eur (do rúk právneho zástupcu intervenienta JUDr. Michala Treščáka ml.). Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu okresný súd uznesením z 12. októbra 2020 (právoplatným 12. novembra 2020) zamietol. Následne uznesením zo 17. decembra 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd rozhodol aj o trovách dovolacieho konania, a to tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, avšak sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť intervenientovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 456,91 eur (do rúk právneho zástupcu intervenienta JUDr. Michala Treščáka ml.). Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu okresný súd uznesením z 8. februára 2022 (právoplatným 18. marca 2022) ako nedôvodnú zamietol.

25. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutým uzneseniam vyššieho súdneho úradníka z 26. augusta 2020 a 17. decembra 2021 boli prípustné sťažnosti, ktoré sťažovateľ aj využil, pričom okresný súd sudcom rozhodol o týchto sťažnostiach uzneseniami z 12. októbra 2020 a 8. februára 2022. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

26. Napadnuté uznesenie okresného súdu z 8. februára 2022 nadobudlo právoplatnosť 18. marca 2022, preto je v tejto časti ústavná sťažnosť podaná oneskorene, preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.4. K napadnutému uzneseniu exekučného súdu zo 6. marca 2023:

27. Vyšší súdny úradník exekučného súdu uznesením z 25. júla 2022 zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú zamietol exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou zo 6. marca 2023.

28. O skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 2 v spojení s porušením čl. 12 ods. 4 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením exekučného súdu zo 6. marca 2023 ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 312/2023-15 z 25. mája 2023, ktorým túto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Keďže napadnuté uznesenie exekučného súdu už bolo ústavným súdom v uvedenom rozsahu meritórne preskúmané, je ústavná sťažnosť smerujúca proti nemu neprípustná a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

29. V časti namietaného porušenia čl. 41 ods. 1 ústavy a čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením exekučného súdu zo 6. marca 2023 je ústavná sťažnosť oneskorene podaná, preto ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.5. K napadnutému upovedomeniu o spôsobe vykonania exekúcie, exekučnému príkazu a upovedomeniu o čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti z 26. septembra 2024:

30. Pokiaľ ide o namietaný postup súdneho exekútora v prebiehajúcim exekučnom konaní a sťažovateľom vymedzené úkony súdneho exekútora v exekučnom konaní, ústavnému súdu neprináleží kontrola priebežného postupu exekučného konania. Taká kontrola patrí exekučnému súdu, ktorým je Okresný súd Banská Bystrica. Sťažovateľ napáda upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, exekučný príkaz a upovedomenie o čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti z 26. septembra 2024.

31. Zákonnosť postupu súdneho exekútora pri výkone exekúcie predajom nehnuteľnosti vykonáva exekučný súd na základe dostupných procesných prostriedkov podľa Exekučného poriadku (napr. námietky proti udeleniu príklepu podľa § 147 ods. 1 Exekučného poriadku). Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu jeho základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných (procesných) predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.6. K napadnutému oznámeniu SAK z 25. októbra 2022:

33. Napadnutým oznámením SAK upovedomila sťažovateľa o rozhodnutí revíznej komisie a stručne odôvodnila jej stanovisko (§ 4 ods. 6 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory). Skoršiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 2 v spojení s porušením čl. 12 ods. 4 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým oznámením SAK, ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 141/2024-18 z 20. marca 2024 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Uvedené uznesenie takto vytvára prekážku veci rozhodnutej. Keďže napadnuté oznámenie SAK už bolo ústavným súdom meritórne preskúmané, je ústavná sťažnosť smerujúca proti totožnému oznámeniu SAK v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 2 v spojení s porušením čl. 12 ods. 4 ústavy a porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neprípustná a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

34. V časti namietaného porušenia čl. 41 ods. 1 ústavy a čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým oznámením SAK je ústavná sťažnosť oneskorene podaná, preto ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.7. K postupu obce Rozhanovce:

35. Sťažovateľ namieta postup obce Rozhanovce, ktorá vstúpila do súdneho konania o náhradu škody ako intervenient, pričom si zvolila advokáta ako právneho zástupcu. Namieta, že obci ako orgánu verejnej moci neprislúcha právo na právnu pomoc v konaní, v ktorom si on ako občan uplatnil ochranu svojich základných práv a slobôd.

36. Vo vzťahu k obci už ústavný súd rozhodol v uznesení č. k. IV. ÚS 141/2024-18 z 20. marca 2024, že tento subjekt vo vzťahu k sťažovateľovi nevystupoval ako orgán verejnej moci, čo bol dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Aktuálne posudzované námietky sťažovateľa sa obsahovo prekrývajú s námietkami z jeho skoršej ústavnej sťažnosti doručenej 8. februára 2024, čo je dôvod na odmietnutie aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti aj v tejto časti pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

IV.

K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu

37. Sťažovateľ osobitným podaním požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu, že jeho pomery mu nedovoľujú zvoliť si právneho zástupcu na vlastné náklady. K podaniu priložil vyplnené tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

38. Žiadostiam sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery navrhovateľ nedisponuje dostatočnými

zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak v prípade navrhovateľovej ústavnej sťažnosti nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

39. Sťažovateľ uviedol, že jeho pomery mu nedovoľujú zvoliť si advokáta na vlastné náklady, pričom na preukázanie ním tvrdených pomerov predložil vyplnené tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

40. Druhou podmienkou na ustanovenie právneho zástupcu je, že v prípade ústavnej sťažnosti nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Naplnenie tejto podmienky ústavný súd skúmal predbežným posúdením veci samej. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je adekvátnym spôsobom odôvodnená, obsahuje dostatočné vymedzenie relevantných skutkových okolností, preto umožnila pochopiť podstatu sťažovateľových námietok. Ústavný súd tiež vychádzal aj z doterajších rozhodnutí ústavného súdu o skorších ústavných sťažnostiach sťažovateľa.

41. Ústavný súd konštatuje, že odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu vedie zároveň k záveru o zrejme bezúspešnom uplatňovaní nároku na ochranu ústavnosti. Nie je tak naplnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi, preto je bezpredmetné, aby ústavný súd skúmal sťažovateľom vyplnené tlačivo týkajúce sa jeho pomerov a otázku splnenia prvej podmienky na ustanovenie právneho zástupcu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovел (výrok 2 tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu